

Szél Csenge

Szófiai tavaszi félévem

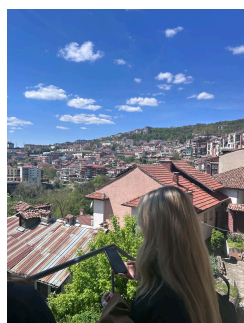
2026 február - 2026 Július

A félévemet Bulgária fővárosában, Szófiában töltöttem. A szálláskeresés során egy albérlet mellett döntöttem, amit a város központjában, a Vitosha-sugárút közelében sikerült kibérelnem. Azért választottam ezt a lehetőséget, mert az EU-s hallgatók számára nem biztosítottak kollégiumi férőhelyet, és nem akartam közösen lakni másokkal. A lakást egy Facebook-csoportban találtam, közvetítő segítségével. Rengeteg „Erasmus Sofia” csoport létezik, emellett az egyetem is küldött elérhetőségeket. Visszatekintve úgy gondolom, hogy nagyon jó döntés volt. Szófia viszonylag kis város, könnyen bejárható, így a központi elhelyezkedésnek köszönhetően szinte minden fontos hely – például az egyetem, boltok, éttermek és bárak kényelmes sétatávolságra voltak tőlem. A félév elején a helyi Erasmus+ koordinátorok bemutatkoztak nekünk és elmondták a legfontosabb tudnivalókat, többek között azt is, hogy melyik épületben lesznek az óráink. Az egész szemeszter alatt nagyon segítőkészek és nyitottak voltak. Már januárban, még az érkezésünk előtt lehetett jelentkezni a buddy programra. Én éltem ezzel a lehetőséggel, és egy nagyon kedves lányt kaptam segítségnek. Többektől viszont azt hallottam, hogy nekik nem volt ennyire pozitív tapasztalatuk. Ennek ellenére szerintem mindenképpen megéri jelentkezni. Ami viszont csalódás volt, hogy a nyílt nap miatt egy héttel korábban kellett kiutaznunk, majd csak ott közölték velünk, hogy az órák valójában egy héttel később kezdődnek – sőt, még az sem volt biztos, mert ez a tanároktól függött. Mivel voltak órák, amik később kezdődtek. Ráadásul az ESN ezalatt az egy hét alatt alig szervezett programokat, így az első napok kicsit magányosan teltek, mivel így nehéz volt ismerkedni. Az egyetemi órák összességében érdekesek voltak, a tanárok pedig nagyon kedvesek és segítőkészek voltak. Az elején azonban előfordult, hogy néhány oktató még nem is tudott arról, hogy Erasmus-hallgatója lesz, ezért volt olyan, hogy amikor bementünk az egyetemre, senki sem volt ott. Több tantárgyat bolgár hallgatókkal együtt vettünk fel. Ilyenkor néha előfordult, hogy amikor a helyi diákok valamit nem értettek, a tanár bolgárra váltott, de mindig igyekeztek ezt a lehető legjobban elkerülni, hogy mi se maradjunk ki az órából. Nagyon kedves tanáraink voltak, nagyon odafigyeltek ránk. Ami számomra érdekes volt, hogy sokat késnek de a diákok és a tanárok is átlagban 30 percet vártunk a tanárookra ha nem többet néha. Az órarendben az órákat 3-4 óra hosszúra írták be de a valóságban ugyan úgy csak 1,5 óra hosszúak voltak. Csak a tanárok többsége késett és elengedtek korábban is. Számomra a félév legjobb része egyértelműen a közösség volt. A megszokott európai Erasmus-összetételhez képest sokkal nemzetközibb társaság alakult ki. A csoporttársaim többek között Marokkóból, Kazahsztánból, Japánból és Ukrajnából érkeztek. Különösen érdekes volt, hogy nagyon sokan beszéltek oroszul vagy ukránul, illetve többen bolgár szakos hallgatóként érkeztek Szófiába. Nekem az orosz nyelv volt a fontos, ezért ez különösen jó élmény volt. És

az Erasmusnak köszönhetően a mai napig tartom a kapcsolatot a kazakh barátnőmmel és megismerkedtem egy másik magyar lánnyal is. Rajtuk kívül a legközelebbi barátaim egy lengyel lány, egy török fiú, egy észak-macedón fiú és két francia hallgató lettek. Érdekes volt az is, hogy az Erasmus-hallgatók közel fele Franciaországból érkezett (viccelődünk is azzal, hogy elfoglalják a franciák Bulgáriát). Sajnos az ESN nem szervezett túl sok programot, és azok is viszonylag drágák voltak, ezért inkább mi szerveztünk közös találkozókat, általában heti két-három alkalommal. Az elején eljártunk ESN programokra volt Horoteka oktatás, kultúraeste, quiz night vagy martenitsi workshop. Maga Szófia számomra egy idő után kicsit unalmasnak bizonyult. Budapesthez képest kisebb város, és hiányoztak a kerthelyiségek, valamint úgy éreztem, hogy kevesebb a látnivaló és a rendezvény. Az utazási lehetőségek sem voltak olyan egyszerűek. Bulgárián belül busszal több város is könnyen elérhető, külföldre viszont leginkább Thesszalonikibe és Szkopjéba lehet eljutni. Akárkit kérdeztem kint az utazásról, mindenki azt ajánlotta, hogy autóval érdemes közlekedni, mert a vonatos és buszos közlekedés sokszor átszállásokkal jár, a repülőtér pedig nem túl nagy.

Budapestről olcsóbban tudok elrepülni más Balkán országba, mint onnan, és ez nagyon meglepett. Így én oda utaztam, ami könnyen megközelíthető volt, a többiekkel meg autót nem béreltünk, inkább nem akartuk, hogy bármi gond legyen. Vikivel Thesszalonikibe utaztam, emellett ellátogattam Plovdivba és Veliko Tarnovóba is. Kicsit sajnálom, hogy nem jutottam el több balkáni országba, de a hétvégéim szinte mindig a barátaimmal teltek. A bárók árai általában kedvezőek voltak, és többször jártam hagyományos bolgár mehanában is. Nagyon tetszett a hangulata: élő zene szólt, az emberek együtt táncoltak, és közösen fogyasztottak el egy nagy tál ételt. Ez számomra igazán különleges élmény volt. És szerintem nagyon jó, hogy ők így együtt táncolják a nemzeti táncukat a horotekát.

Bulgária egy balkáni ország, és ezt nagyon lehet érzékelni is rajta, például az utcákon, a bárokon és az embereken, de úgy gondolom, hogy meg van ennek is a varázsa, és annak ajánlom, akit ez érdekel, és úgy érzi, hogy tud ezzel azonosulni. Összességében úgy érzem, hogy a Szófiában töltött Erasmus-félévem emberileg nagyon sokat adott. Ha visszamehetnék az időben, nem biztos, hogy ismét Bulgáriát választanám, de ugye számomra az orosz nyelv gyakorlása volt a legfontosabb szempont, és ebből a szempontból úgy érzem, hogy ez a félév elérte a célját. És nagyon hálás vagyok minden új embernek, akit megismertem.

